

ЕМИЛ КОРАЛОВ

КРИЛАТОТО МОМИЧЕ

chitanka.info

Някой сладко пее, свирка, скрит във старата липа. Цяла вечер слуша Мирка, късно тая нощ заспа. Пролетният топъл вятър буйно шета из полята. И когато от чардака тя погледна сутринта — пърхат цял рояк в клонака дребни къдрави листа. Между тях със бели клепки кротко цветовете трепкат. А край Миркината къща всички телеграфни жици станали са броеници...

— Мирке, птиците се връщат! Гледай, и на нашта стряха лястовички долетяха! — рече весело баща й. — Колко сладко чуруливат, сякаш в детството ме викат да изляза да играя... Свидни, мили гласове, да ги слушаш с часове... Но е време аз да ходя. — И забърза към завода.

Ненадейно във клонака пъстра птичка долетя. Мирка сви се на чардака, трепетно завика тя:

— Бате, гледай там на двора в прасковата до стобора! Чудна птичка за кафеза, само вътре как ще влезе...

Мирка има майстор чичо, който много я обича. Дърводелец сръчен, славен. За рождения й ден той кафеза й направи, боядиса го зелен, с бяло — сводчето извито. Щипна бузката й сладка, па й рече шаговито:

— Докато ти купи татко за кафезчето канарче — песнопойче и другарче, — дръж го на чардака ти със отворена вратичка! Току-виж, че долети някоя чудесна птичка и го вземе за квартирна...

Днес за туй закряска Мирка:

— Бате, викай я да влезе! Ще хареса ли кафеза?

Миркиният брат Стоян гледа до уши засмян. Той закачките обича също като своя чичо. От прозореца надникна и усмихнато подвикна на невръстната сестричка:

— Да, това се казва птичка! С толкоз хубави пера няма в цялата гора! — Гостенката той разглежда, важно думите нареджа: — На опашката зелено, по крилцата й червено. Носи жълтичко герданче, бяла риза и коланче... На гърба е светлосива...

Мирка е нетърпелива:

— Бате, ама как в кафеза ще я вкараме да влезе?

— На чардака застани и с поклон я покани! Тя при тебе ще прехвръкне и в кафеза ще се вмъкне. Поклони се, ха така!

Мирка маха й с ръка, ала птичката нехае, във клонака си играе.

— Бате, аз я каня, викам, а пък тя си чурулика.

— Много си нетърпелива! Птичката е срамежлива, а пък как я каниш ти? Тука за да долети, покани я на обяд! — смей се хитрият ѝ брат.

Носи Мирка във ръчички цяла шепичка трошички:

— Птиченце, ела при мен, гост бъди ми тоя ден!

Пърха птичето с крилца, лъскат пъстрите перца, но при нея не долита лакомството да опита.

— Бате, пак си чурулика, докога ли ще я викам...

— Как ще дойде? Кой е сляп? Каниш я със черен хляб. Птиченцето всичко вижда и от тебе се обижда. Я филия отрежи ти от бялата погача и с медец я намажи, па ще видиме тогава, няма ли да се разскача, няма ли да се гощава!

Мирка върна се с филийка в най-красивата чинийка. Ала хубавото птиче със герданче на момиче пак в кафеза не долита, лакомствата да опита. А подхвръкva на липата.

— Ето, пак не идва, бате.

— А, разбирам аз защо пак е недоволно то. Таз филия е дебела, а водата ти къде е? Я му донеси котела! Ще се къпе и ще пее!

Мирка сипва, носи, пъшка и едва сега видя — има много тежка дръжка пълно менче със вода.

Най-подир подхвръкна тя — хубавата пъстра птичка със герданче на момичка, — тук и там се повъртя, после кацна на качето, поозърна се напето и излитна към чардака... С трепет Мирка я зачака, със кафеза я посрещна... Ала кацна тя отсреща, на чардачето на Ветка, пионерката съседка! Тя решаваше задачи. Птиченцето заподскача, през прозореца надникна: „Чик-чирик!“ — ѝ сладко викна. Ветка му помахна нежно, ала някак си небрежно, не излезе на чардака.

— Бате — Мирка се оплака, — то при Ветка... Аз съм малка и не пиша със писалка.

Братът сбърчи вежди вити и отвръща дяволито:

— Не! Разбрах сега защо Ветка предпочита то! Повече я то харесва, че по-хубаво се сресва. Плитките си е изплела, вързала си и кордела. А пък ти си като чума! Мама затова ти дума: „Мирке, че кога за тебе у дома ще има гребен!“

Тъй ли? Мирка се разбърза, плитките си в миг изплете чудно хубаво и двете, розова кордела върза.

— Птиченце, ела у нас! Имам плитчици и аз.

Моли малката мома. Хвръкна птичката, но пак на отсрещния чардак кацна сякаш у дома...

— Бате, хубаво се сресах, а защо не ме хареса?

— Хм... — Стоян я заразгледжа, кимна строго и нареджа: — Значи, лошо се обличаш. Тъй на птичка не приличаш. А със връзката червена как е Ветка натъкмена! Я сложи си за поличка тая шарена бохничка! Вместо пъстрите крилца връзвам ти като перца ето тута, отстрани, тия кърпи със ресни. Бре, за птичка си родена! А сега да ти надена моята шапка със пискюлка да ти бъде за качулка. Най-подир ще ти извия и опашка от хартия. Е, сега в ръка с кафе на чардака ти излез!

Мирка всичко изпълнява, на чардачето застава. Птичката върти очи, гледа я и си мълчи.

— Я й поиграй хорце! Ама живо, от сърце! Нека види тя тозчас, че е весело у нас. Завърти си, завърти, о, не се стеснявай ти! И помахай със ръка, още, още, ха така! Живо тропай ръченица и ще имаш чудна птица! Аз с хармоника ще свиря, тя от музика разбира.

Брат й свири, тя играе, а пък птицата нехае.

— Скачай още, ха така! Зад тила сложи ръка!

Още птички долетяха на отсрещния чардак, ето нещо закълваха... Мирка пак им прави знак, кляка, скача и лудува, брат й свирката надува и превива се от смях. А пък птичките без страх все си там кълват зърнца... В двора сбраха се деца, викат, кряскат като в цирка, всички смеят се на Мирка:

— Гледайте какъв палячо!

Най-подир и тя разбра, че я брат й подигра. Ревна тя тогаз да плаче. В миг при баба си изтича. Много баба я обича...

— Мило мое сладко внуче, я кажи, какво се случи? Леле, мязаш на плашило, мое малко внуче мило! Тъй ли скача на чардака? Тоз Стоян каква е драка!

Тупка детското сърце, плаче Мирка и разказва, гуши мокрото лице в бабината топла пазва.

— Миличкото ми момиче, няма птичките да влезат никога така самички да живеят във кафеца. Всичко живо по света търси волност, свобода.

— А защо тогаз при Ветка кацна там и чурулика, и другарките си вика?

— Твоята добра съседка във кафез не ги затваря, кротко с тях си разговаря. Никога ги тя не гони. А през зимата им рони на чардака си трошици, па им сипва и водица. Свикнаха така със нея и затуй не се боят все край нея да летят, и затуй сега ѝ пеят.

— Но ще разберат ли те, че съм аз добро дете?

— Щом се грижиш, мило внуче, ти за тях, ще се научат.

Оттогава тъй и стана. На чардака, все засмяна, Мирка слага не кафеза, а на птичките трапеза. И при нея идат всички шарени и пойни птички. Тя със тях подскача, вика, като птичка чурулика, че сега не са самички, имат с баба много птички!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.